

MAAGD VAN DIE SEE REEKS

7. Die Mal Seerower

MEIRING FOUCHÉ

DIE MAL SEEROWER

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - PUBLISEERDERS

Strand Mews

Strand

2025

DIE MAL SEEROWER

Die voorblad illustrasie vir die Maagd van die See-reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

DIE MAL SEEROWER

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die Kaap die Goeie Hoop, 'n plek van hope en drome, word bedreig. 'n Verweerde jagter, Jansen van Vuuren, maak 'n skokkende ontdekking. 'n Seerowerskip lê voor anker in Houtbaai! Die Goewerneur se skeptisisme verander in vrees toe die seerower, onder volle seil, na Tafelbaai koers kies. Skipper Simon Verbeeck, 'n geharde seevaarder, word opdrag gegee om hierdie bedreiging te konfronteer.

Tussen Verbeeck, die gevreesde seerower en John Rogers, ontvou 'n kat-en-muis speletjie op die blou waters. Die skielike wendinge hou die leser vasgenael tot aan die einde van die betrokke hoofstuk. Verbeeck se skepe kry swaar, maar wie wen werklik hierdie geveg? Maar dit is nie net 'n stryd tussen skepe en kanonne nie. Die seerowers se waagmoed en meedoënloosheid bereik skokkende nuwe hoogtes wanneer Rogers 'n afskuwelike ultimatum stel: 'n Skip vol pokke lyers dreig om die Kaap te verwoes. 'n Wedloop teen tyd begin en Verbeeck moet die Goewerneur oortuig, selfs al beteken dit 'n ondenkbare opoffering.

In 'n desperate poging om die nedersetting te red, beraam Verbeeck 'n gewaagde plan, maar sal dit slaag en wie gaan die nag oorleef? Terwyl Verbeeck en Rogers bots, ontvou daar ook 'n liefdesverhaal drama. Simon se vrou, Maria, met 'n sterk persoonlikheid en donker skoonheid, word 'n gyselaar. Haar krag en vasberadenheid in die aangesig van gevaar versterk net haar man se reeds brandende begeerte om te wen, ongeag die gevare wat dreig. Hierdie passie voeg 'n nuwe dimensie toe aan die verhaal, en die vraag is wat is hy bereid om prys te gee, om haar te red?

Met kanonne wat bulder, swaarde wat blink, die dodelike pokke-bedreiging, en die onsekere uitkoms van die liefdesdrama, is “Die Mal Seerower” 'n epiese verhaal van moed, opoffering en die mens se onversetlike gees en uithouvermoë.

UITTREKSEL

Simon het omtrent al die voorbereidings aan Wilhelm Rieckert oorgelaat en hy staan by die boegspriet en nadink. Die Goewerneur sal hy nie uitgelewer kry nie. En daar is buitendien geen sprake van nie. Op die regte tyd sal die seerowers dan die pukkelyers aan wal sit. Simon Verbeeck dink aan die helse ellende wat dit sal veroorsaak. Hy dink aan baie dinge, maar veral dink hy aan die pokkeskip wat so stil en roerloos daar by die kus lê. Elke keer kyk hy daarheen, dan word hy opnuut met vrees vervul. Hy dink aan die aaklige vyand wat deur die strate van die nedersetting sal wandel wanneer al die pukkelyers eers aan wal is. En dit is terwyl hy daar so staan, dat 'n wilde plan in Simon Verbeeck vorm aanneem, 'n plan wat hom aanvanklik self met afsku vervul, maar 'n plan wat, hoe langer hy daaraan dink, hoe onvermydeliker lyk. Daar is net geen ander uitweg nie. Hy draai onmiddellik daar weg en stap na Wilhelm toe. Hy ontbied Wilhelm na sy kajuit en daar stel hy aan hom voor wat hy wil doen.

7. DIE MAL SEEROWER

Hoofstuk 1

Toe die sekretaris van die Goewerneur van die Kaap die Goeie Hoop binnekom, is die man vervaard en bleek.

“U Edele,” sê hy kortasem, “hier is ’n saak van dringende belang. Hier is ene Jansen van Vuuren, ’n burger van die nedersetting, wat dringend met u wil praat.”

“Jansen van Vuuren?” vra die Goewerneur. “Wie en wat is hy?”

“Hy is ’n burger, U Edele. Eintlik glo ’n jagter. Hy het glo in die Houtbaai iets gewaar wat hy aan u wil meedeel.”

“Wat is dit wat die man wil meedeel?” vra die Goewerneur enigsins ergerlik.

“Dit spyt my, U Edele,” antwoord die sekretaris senuweeagtig, “maar hy wil my nie sê nie. Hy sê dit is iets baie gevaarlik, maar hy wil dit aan uself meedeel.”

“Laat hom binnekom,” beveel die Goewerneur.

’n Oomblik daarna staan ’n kleinerige mannetjie voor die Goewerneur. Hy hou sy driekantige hoed senuweeagtig vas. Die man is klaarblyklik tot die dood toe uitgeput en skoon verskrik. Sy klein ogies beweeg heen en weer, en hy buig laag toe hy voor die Goewerneur verskyn.

“Is jy Jansen van Vuuren?”

“Dit is ek, U Edele. Gerbrandt Jansen van Vuuren.”

“Wat is dit wat jy my wil meedeel, Van Vuuren? Waarom kan jy dit nie aan die sekretaris sê nie?”

Jansen van Vuuren in sy verslete klere staan ’n tree nader. “U Edele,” sê hy, “ek het met u self kom praat omdat ek iets gesien het wat nie behoort te wees nie.”

“Wat is dit, man?” vra die Goewerneur uit sy humeur. “Moenie draaie gooi nie. Sê vir my wat jy wil sê.”

“’n Seerowerskip, U Edele.”

“Wat?”

“’n Seerowerskip, U Edele. Ek het homself gesien in die Houtbaai. Hy lê daar voor anker.”

Die Goewerneur leun agteroor in sy manjifieke stoel en hy lag ligweg. “My liewe Van Vuuren,” sê hy, “jy is seker van lotjie getik.”

“U Edele, ek sweer. Ek sweer dit is ’n seerowerskip. Ek het in die Houtbaai gaan jag en hom gesien. Die seerower vlag wapper aan sy mas. ’n Oorlogskip, U Edele. Ek het sy kanonluike met my eie oë gesien.”

Die Goewerneur het opgehou lag. Sy oë is nou ernstig en hy kyk aandagtig na die verweerde man voor hom.

“Van Vuuren,” sê hy, “wil jy vir my sê dat ’n seerower dit gewaag het om in die Houtbaai te kom anker gooi? ’n Seerower hier by die Kaap van Storms? Hier vlak by die vuurmonde van ons kasteel? Nee, man, nee, ek glo dit nie.”

Van Vuuren val op sy knieë neer en druk sy hoed driftig tussen sy vuiste. “Ek bid u, U Eksellensie. U moet my glo. Dit is ’n seerowerskip. As u my nie wil glo nie, stuur iemand om te gaan kyk. Ek is u dienaar, ek is u onderdaan. Waarom sou ek u bedrieg? Ek bid u in hemelsnaam, glo my, U Eksellensie.”

Die Goewerneur leun vooroor op sy groot skryftafel. Sou hierdie man besete wees of is hy maar net ’n laspos? Of kan dit wees dat hy die waarheid praat? Maar ’n seerowerskip hier by die Kaap de Goeie Hoop? Dit klink so onmoontlik. Wat sou die bedoeling daarvan wees?

“Nou goed, Van Vuuren,” sê die Goewerneur, “ek dank jou vir jou inligting. Ek sal uitvind wat hier gaande is.”

“Dankie, U Edele,” sê Van Vuuren, kom orent en buig weer onderdanig. “Ek bid u, u moet self ondersoek instel as u my nie glo nie. Ek het van die Houtbaai af gehardloop tot hier. Bo-oor die berg.”

In die klein ogies van die burger sien die Goewerneur opregtheid en erns. Daarom ontbied hy sy sekretaris onmiddellik nadat Van Vuuren vertrek het.

“Laat kom die kommandant van die fort,” kommandeer die Goewerneur. Na ’n kwartier staan die kommandant voor sy lessenaar.

“Ek het ’n eienaardige berig ontvang,” sê die Goewerneur. “Hier was ’n man wat sê dat daar in die Houtbaai ’n seerowerskip voor anker lê. Ek kan dit skaars glo. Wat dink jy daarvan?”

Die kommandant staan styf op aandag, maar hy veroorloof homself ’n glimlag. “’n Seerowerskip, u Eksellensie? Hier by die Skiereiland in die Houtbaai? Vergewe my, U Eksellensie, maar ek glo dit nie. Geen seerower sal dit hier waag nie. Hulle het dit ook nog nooit gewaag nie.

Hulle is goed bewus van die fort van die Kasteel.”

“Hoe dit ook al sy, ek wil weet of dit die waarheid is,” sê die Goewerneur. “En omdat jy dit nie glo nie, stuur ek jou nou te perd om te gaan uitvind. As dit waar is wat die man Jansen van Vuuren gesê het, gee hom dan ’n beloning. As dit onwaar is, gee hom nege-en-dertig houe.”

“Net soos u beveel, U Eksellensie.” Die kommandant buig sjarmant, draai om en stap uit.

Die Goewerneur van die nedersetting Kaap die Goeie Hoop staan op en gaan staan voor die venster. Hy kyk uit oor die hawe wat leeg en stil is. Hy kyk weg na die swart vlek van Robbeneiland, en hy wonder wat agter die storie van Van Vuuren skuil. Hy kan dit skaars glo dat ’n man hom so openlik kom mislei. Weinig mense sal dit waag. Hy trek aan sy snorbaard en toe stryk hy met sy fyn hand oor sy kenbaard.

Kan dit wees dat daar ’n seerower is wat manhaftig genoeg is om die militêre mag van hierdie nedersetting uit te tart? Is daar miskien ’n mal avonturier wat die nedersetting Kaap die Goeie Hoop wil aanval?

Hy gaan sit weer in sy stoel en hy is die ene bedenkinge.

Dit is skaars twee uur later toe die Goewerneur ’n gekletter en vinnige voetstappe voor sy deur hoor. Daar word hard geklop en byna onmiddellik daarna swaai die deur oop. Die kommandant van die Kasteel bars binne. Hy gedra hom enigsins onortodoks, want die Goewerneur het nog nie eers gebied dat hy moet binnekom nie.

Die man drafstap tot voor die Goewerneur. “U Eksellensie,” sê hy, “dit is waar. Dit is waar wat die man Van Vuuren gesê het. Hier is ’n seerowerskip in die nabyheid.”

“Wil jy vir my sê dat jy reeds in die Houtbaai was en terug? Dit is ’n klomp bog, man. Jy is skaars twee uur weg.”

“U Eksellensie,” sê die kommandant, “ek het voor die Twaalf Apostels langs gery. Toe sien ek die vaartuig aankom. Dit is nie meer in die Houtbaai nie. Dit is op pad na Tafelbaai.”

“Wat?” skreeu die Goewerneur en spring op. “Wil jy vir my sê ’n seerower is op pad na Tafelbaai?”

“Net so seker as wat ek leef, U Eksellensie. Ek het my daar versteek en met die teleskoop gekyk. Dit is ’n seerower, kort en klaar. Sy vlag is duidelik daar vir almal om te sien.”

Die Goewerneur slaan hard op sy skryftafel. “Kry alles gereed,” beveel hy, “stel jou kanonne en waarsku die garnisoen om gereed te wees. Ek kom nou dadelik om self bevel te neem. Ek wil niks verkeerd sien as ek daar kom nie. Is die seerower onder volle seil?”

“Onder volle seil, U Eksellensie.”

Die kommandant draai om om sy bevel te gaan uitvoer, maar voordat hy die deur bereik, roep die Goewerneur hom weer. “Kommandant,” sê hy. “Is daar enige skepe in Tafelbaai?”

“Net een, U Eksellensie.”

“Ag natuurlik,” sê die Goewerneur. “Die Maagd van die See, nie waar nie?”

“Dit is korrek, U Eksellensie. Die Maagd van die See. Die vaartuig van skipper Simon Verbeeck. Hulle is besig om skoon en reg te maak.”

“Uitstekend,” sê die Goewerneur. “Gaan roep vir Verbeeck onmiddellik.”

Die Goewerneur het dit skoon op sy senuwees. Wat ’n paar uur gelede nog na ’n fantastiese feevertaal geklink het, het nou so plotseling werklikheid geword. Hy ken hierdie seerowers. Daar is van hulle wat volkome roekeloos en totaal vreesloos is. Daar is van hulle wat kapabel is om die nedersetting te kom aanval. Hierdie plek is vir hulle ’n aangename prys. Hier is kos, hier is vars water. Hier is vrugte en groente, en hierdie nedersetting is so gerieflik geleë langs die skeepsroete na die Ooste. Dit is voorwaar die halfwegstasie. Dit is gerieflik nie alleen vir die wettige skeepvaart nie, maar ook vir die seerowers.

Die Goewerneur is heeltemal opgewonde toe hulle die lang, kragtige donker man met sy helder oë en sy welige baard binnebring.

“A, Verbeeck,” sê die Goewerneur, “ek is bly jy het gekom.” Seevaarder Simon Verbeeck buig laag. “U Eksellensie,” sê hy, “is daar iets wat ek vir u kan doen?”

“Verbeeck,” sê die Goewerneur, “het jy gehoor van die seerowers?”

“Ek het so iets verneem, U Eksellensie.”

“Wat dink jy daarvan?”

“Ek weet nie of ek dit moet glo nie, U Eksellensie.”

“Maar, my lieve man,” bars die Goewerneur uit, “wat moet ons dan doen om jou te oortuig? Die kommandant van die fort het self die

seerower teenoor die Twaalf Apostels gesien. Dit is op pad na Tafelbaai. En jy glo dit nog nie.”

Verbeek se donker oë verander. Die glimlag verdwyn daaruit en sy hele gesig word gespanne. “Ek het dit nie geweet nie, U Eksellensie.”

“Wat kan die bedoeling van hierdie seerower wees, Verbeek? Dink jy hy sal dit waag om die nedersetting aan te val? Alle seerowers is tog seker bewus van ons kasteel, ons vuurmonde.”

“Daar is van hulle wat besete is, U Eksellensie. Wie weet, dalk verander hulle in nood. Dalk ’n tekort aan water en kos.”

“In watter toestand is jou vaartuig, Verbeek?”

“Ons is byna klaar met die opknappingswerk, U Eksellensie. Die nuwe seile is reeds gehang.”

“Verbeek,” sê die Goewerneur, “dan wil ek ’n taak aan jou opdra. Jy moet met hierdie seerower ’n stryd aanknoop voordat hy die hawe bereik. Skiet hom uit die water, man. Jy hou mos daarvan om seerowers te jag, nie waar nie, Verbeek? En kan jy dink wat van jou skip sal word as die seerower die hawe binnevaar?”

“Ek besef dit maar te goed, U Eksellensie. Sal u my verskoon?”

“Jy is verskoon, Verbeek. Alle sukses.”

So hard het Simon Verbeek seker in sy lewe nog nie gehardloop as die oggend toe hy na die hawe storm om daar alles klaar te maak voordat die seerower sy verskyning maak nie.

En daar in die Kasteel is die duiwel los. Die garnisoen hardloop soos rysmiere om alles in gereedheid te bring. Kanonkoeëls word na die borswerings gedra. Buskruit word aangebring. Kanonniers woel en werskaf om alles in die haak te kry, en al maar deur word om die punt van Seinheuwel geloer of hulle die indringer nog nie sien kom nie.

Simon Verbeek is nog skaars in die hawe toe is die vuurmonde op die borswerings gereed. Die kanonniers staan op hul plekke met die fakkels in hul hande.

Die nuus oor die seerower het soos ’n veldbrand deur die nedersetting versprei en alles is in rep en roer. In die Heerengracht staan groepies mense opgewonde en gesels. Ander het op Seinheuwel uitgehardloop om te kyk of hulle die seerower kan sien kom.

Simon Verbeek klouter nog met die touleer op na die dek van die Maagd van die See toe skreeu hy al bevele uit. Toe hy op die dek

grondvat, is sy vriend en regterhand, Wilhelm Rieckert, by.

“Manne,” skreeu Simon, “’n seerower is op pad na die hawe. Los alles en maak gereed sodat ons kan uitvaar.”

Hy hoef sy bevel nie te herhaal nie. Die manne tuimel feitlik van die maste af waar hulle gewerk het. Andere wat langs die skip besig was om pik te smeer, klouter aan boord. Dit word ’n gewoel en gewerskaf van die ander wêreld. En Simon Verbeeck en Wilhelm Rieckert gee gedurig bevale om die werksaamhede van die manne te kontroleer en te sorg dat alles wat gedoen word, reg gedoen word.

’n Klein afdeling is gestuur om ekstra buskruit en kanonkoeëls aan boord te bring. ’n Ander afdeling is besig om die kanonne in orde te kry. Nog andere is besig om die laaste seile te span.

Dit is kort na die middag toe die Maagd van die See van sy ankerplek af wegvaar. Dit is ’n helder dag en daar waai ’n fris suidoostewind. Die groot seile is onmiddellik vol en ’n gejuig gaan op land op toe die pragtige vaartuig, so hoog en trots in die water wegswaai na die oop see. Hoede word in die lug gegooi, arms word omhoog gesteek. En almal skreeu net die naam van Simon Verbeeck. Hy is ’n held onder hulle, want hulle weet wat hy alles teen seerowers vermag het. Nou is hy vir hulle meer as ’n held. Hy is hul redder.

Simon het volle seil beveel omdat hy so gou moontlik uit die hawe wil wegkom. Hy wil nie hier vasgekeer word nie. Die Maagd van die See kreun soos die wind hom dryf. Sy boegspriet staan hoog en trots in die branders. Simon laat sy vaartuig reguit vaar in die rigting van Robbeneiland. Toe eers swaai hy, want toe hy swaai, sien hy die seerower voluit onder die wind uit opkom in die rigting van die hawe.

Simon Verbeeck staan op sy voorstewe toe hy die seerower die eerste maal sien. Wilhelm Rieckert is hier langs hom. “Wat ’n skip!” sê Simon met eerbied. Die seerower lyk soos ’n kolos in die water. Hy kom op volle seil en hy ploeg ’n wit baan deur die blou see. Hy is reeds digby. Simon Verbeeck bring die teleskoop voor sy oë en kyk na sy teëstander. Dit is ’n pragtige skip, swaar bewapen. Trots. Vreesloos.

En bo-aan die top van die hoofmas wapper daar duidelik die vlag van die seerowers.

Simon oorhandig die teleskoop ook aan Wilhelm Rieckert, en ook hy sien duidelik die skedel en die gekruiste dybene van die seerower vlag.